

Kierkegaard dán filozófus egy színház példázatát mondta el hallgatóinak.

Egy színházban varieté műsort adtak egymás után. Mindegyik program fantasztikusabb volt az előzőnél, és fergetegesen tapsolt a hallgatóság. Hirtelen az igazgató előlépett és mentegetőzött a közbeszólás miatt, de a színház lángot fogott, és az igazgató könyörgött a látogatóknak, hogy rendezetten hagyják el az épület.

A hallgatóság azt gondolta, hogy ez a legmulatságosabb fordulat azon az estén és mennydörgésszerű tapsviharban tört ki. Az igazgató ismét könyörögve fordult hozzájuk, hogy az épület lángokban áll, és megint viharosan megtapsolták. Végül többé nem szólhatott, mert a lángok behatoltak az egész épületbe és a szórakozni vágyó hallgatósággal együtt elpusztították azt.

Kierkegaard ezt a következtetést vonta le: “Így van a mi korunkkal is. Néha úgy gondolom, hogy tűzhalálban veszünk el, miközben a szórakozó látogatók tömegesen tapsolnak az épületben.”